

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΙΝΕΤ VALMER

# Η ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ

— Σάς ευχαριστώ, κυρία, γιατί είχατε την καλοσύνη να με δεχθήτε επί τέλους!...

— Μη με λέτε κυρία! Νά με λέτε Ρενέ, όπως με λέγατε έδώ και είκοσι χρόνια... Όχι, μη μου δίνετε το χέρι. Δέν θέλω τη χειραγία σας. Μη νομίζετε πως έξέχασα το παρελθόν. Δέν ξέχασα τίποτε και άν δέχθηνα να συνανηθώμε, το έκανα μόνο και μόνο για να σάς βγάλω την ιδέα ότι μπορεί να άνανεοθούν ή σχέσεις μας και για να πάρετε παιά να επιδιώκατε να με προσεγγίσετε. Και άν το έκανα, το έκανα γιατί είδα πως άπ' την περασμένη άνοιξη, αλλάξατε στάσι άπέναντί μου. Ένώ ως τότε μ' άποφεύγατε, άξαφνα άπό την άνοιξη, άρχίσατε να με παρακολούθητε με μιá έπιμονή που μ' έννευριζει. Όσάκις τύχη ή βρεθώμε στην ίδια κοσμική συγκέντρωση, τα βλέμματά σας καθρονόταν άπάνω μου έπιμονα. Έφθάσατε άκόμη μέτροι του σημείου να μου γράψετε κατ' επανάληψιν, μολοντί είδατε πως δέν σάς άπαντοίσα. Τέλος άρχίσατε να με καλήτε και στό τηλέφωνο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ήρθατε και στην πόρτα μου. Το κορψύφωμα ήταν ή διαγωγή σας στην έσπερίδα της κυρίας Νταρμπό, όπου είχατε το θρόσος, μόλις είδατε πως είχα άπογορηθησ' ενα σαλονάκι για να ξεκουρασθώ, νάρθητε να μου μιλήσετε. Το κνηρητό αυτό με περάζει υπερβολικά. Άλλοτε, πρό δφο, πρό πέντε, πρό δεκαπέντε έτών θά με άφηνε άσυγκίνητη, γιατί τότε, είχα δύναμι ν' άντισταθώ. Άλλά τώρα είμαι γρηπά και τά γρηρατά με έξασθενήσαν. Το κνηρητό σας με έννευριζει. Έδέχθηνα να σάς συναντήσω μόνο και μόνο για να σάς τό πώ αυτό. Όχι κι' άν κάνατε δέ θά μπορούσατε να με κάνατε να ξεχάσω τη στάσι και τά λόγια σας πρό είκοσι έτών. Μη νομίζετε ότι με ξεγέλασε ή φήμη του ένατοχού άνθρώπου που κατορθώσατε να δημιουργήσετε στόν κόσμο. Μέσ' στην ψυχή μου παραμένετε πάντοτε ο άνθρώπος ο Ικανός και για εγκλήματα άκόμα, όπως είσατε έδώ και είκοσι χρόνια. Η σημερινές όφρατες πράξεις σας είνε όποικριτικές. Δέν άκολουθήσατε στην συμβουλή μου, όταν σάς συνέστρανα ν' άνοκτονήσατε και έπρωτηήσατε να ζήσατε. Έξήσατε λοιπόν, ξεγελάσατε όλον τόν κόσμο και τόν κάματε να σάς νομίζω τιμίο, ένάρετο και φιλόνημο. Τόν ξεγελάσατε, όπως είχατε ξεγελάσει και μένα έδώ και είκοσι χρόνια. Έχω ωστόσο θά μπορούσα με μιá λέξη μου να σάς συντρίψω, και να καταστρέψω όλη τη φήμη σας, που με τόσες δυσκολίες άποκρίσατε...

— Ρενέ, αυτά που μου λέτε, δέν είνε ή αλήθεια.

— Άν προσπαθήσατε να δικαιολογηθήτε, σάς διώχνω άμέσως! Δέν θά ύποχωρήσω ούτε πρό του ακανάδελου άκόμη.

— Ρενέ, δέν ξέρετε την αλήθεια.

— Η αλήθεια!... Πφ!... Ξέρω πως είσατε ο πύοσβρασιμος γέρος μέσα στό Παρίσι, ο τραπέζιτης που σάς έμπιστευότανη κοσμοαίαία ποσά χροιάς να σάς ζητούν όστε άποδέξει. Είσατε πρώτοιο άνθρώπου! Σεις! Και ο άνδρας μου σάς θαυμάζει έκστατικώς. Στην Γερουσία είσατε ο μέγας άνθρώπος που όταν μιλάει τόν σέβονται και ή Δεξιά και ή Άριστερά πτήρως. Είσατε ο άνθρώπος που δίνετε κοσμοαίαία επιδόματα σε πολυάριθμα νοσοκομεία και άσπλα και όλη ή Ένδοξη ξέρε ότι ο θάνατος σας θά είνε μιá μεγάλη ευτυχία για τόν κόσμο, γιατί άφηνετε όλη την περιουσία σας στους φτωχούς. Έγώ, κάθε φορά που τά μάθαινα όλη αυτά χαμογελοσα με πίκρα, γιατί, έδώ και είκοσι χρόνια έγώ, ή ίδια σας είχα συντήσει να πεθάνετε, επειδή ο θάνατος σας τότε θά έκανε ένθυσιμένους πολλούς άνθρώπους... Έγνοια σας όμως, έγώ δέν λημόνησα το παρελθόν. Βλέπετε μάλιστα ότι σάς δέχθηνα σ' αυτό το ίδιο σαλονάκι, όπου έδώ και είκοσι χρόνια...

— Θα σάς παρακάλοισα έγώ ο ίδιος να με δεχθήτε σ' αυτό τό σαλονάκι.

— Έχετε τόν ίδιο κνηρητό, την ίδια έκφρασι όπως τότε. Είσατε πάντοτε ο κλέρτης, ο άνθρώπος που έκλεψε τά κορηήματα της γυναίκος που άγαποσε και ή όποια τόν ελάτρευε. Ό άνθρώπος που προσπαθώσα να στέρησι τις ύπόνοιες για την κλοπή επάνω στους πτωχούς και τιμωσις υπήρξατε μου. Τι κάθεσθε λοιπόν; Γιατί 'ν έν φεύγετε;

— Πέστε τά! Πέστε τά όλα! Άν δέν τά λέγατε έσείς, θα τά έλεγα έγώ. Ήρθα έδώ ακριβώς για να θυμηθώ τι ήμουν άλλοτε...

— Τι νουσιόσα! Έτσι και τότε. Σάς άγαποσα και σάς εκτιμούσα, γιατί είσατε έντατικός. Ήμουν ο σύντροφός σας, σχεδόν ο συνέταιρός σας. Έπρόσπενα να έχκαταλείψω τά πάντα για να φύγω μαζί σας. Έροδιονογούσα για χάρη σας και μεταχειριζόμουνα χιλιά δυο τεχνάματα για να σάς άνοίξω τις πόρτες τών μεγάλων τραπέζιτων και να τούς κάνω προστάτες σας. Κατόρθωσα να σάς ε'ισάγαγω στόν κύκλο του συζύγου μου για ν' άποκρίσετε έκει σχέσεις και πελάτες που θά σάς έκαναν μεγάλον...

— Όλα αυτά είνε αλήθεια... Ήταν μοιραίο έκείνο που έγινε. Η δουλειά μου στό χρηματιστήριο με παρέσχε στη χαροπαλαία...

— Αύτά μου τά είπατε και πρό είκοσι έτών. Το ότι παίζετε χαρτιά θά μπορούσε επί τέλους κανείς να σάς τό συγχωρήσει. Το ότι χάσατε περισσότερα άπ' όσα μπορούσατε να πληρώσατε είνε σφάλμα. Άν μου τό λέγατε όμως έμένα θά σάς εύνοικα χροήματα για να πληρώσατε. Άλλά σεις με κλέψατε... Την ώρα που έβγαινα άπ' την άγκαλιά σας για να ντυθώ, μου κλέψατε δυό άπ' τά δαχτυλίδια μου. Και όχι μόνο αυτό, αλλά άφίσατε να κατηγορηθησ' ως θράσος της κλοπής ο μπατ ν' ότέλ μου. Και δέν είχατε το θάρρος τουλάχιστον ν' αυτοκτονήσατε για να ξεκλωθήτε, όπως σάς συνβούλευσα. Δεχθήκατε μάλιστα να μου γράψετε κι' έκείνο το γράμμα στό όποιο όμολογούσατε την κλοπή σας κι' ύποσχόσατε να διορθώθητε και να γίνετε πρώτοιο καλού άνθρώπου. Μήπως ήρθατε για να μου ζητήσατε το γράμμα;

— Κάθε άλλο. Θα ήθελα μάλιστα να τό ξαναδιαβάσωμε μαζί.

— Δέν τόχω. Το κατέστρεψα άπό τότε. Μπορείτε να είσατε ήμους.

— Κοίμα! Δέν έφρατε να τό καταστρέψετε. Σάς είπα, πως ήρθα για να θυμηθώ τι ήμουν τότε: Στο γράμμα έκείνο ύποσχόμουνα να γίνω έντελώς άλλος άνθρώπος, να μην προσπαθήσω να σάς κατακτιώ πάλι. Σ' όλη μου τη ζωή προσπαθήσα να κρατήσω την ύπόσχεσί μου έκείνη. Θυμήσατε όταν σάς έστειλα πίσω τά δωρα σας, τά γράμματά σας και τις φωτογραφίες σας, είχα την άδυναμία να κρατήσω μύο φωτογραφία σας. Έβραλα έναν χρυσοκόο και μου έφρατασε μιá κορνίζα επίτηδες που σκέπαζε έντελώς την φωτογραφία για να μην την βλέπει κανείς. Μέσα σ' αυτή τη κορνίζα έκλεισα τη φωτογραφία, την έκλειδωσα και πέταξα τό κλειδί στό θάλασσα. Ύποσχέθηκα στόν έαυτό μου να μην άνοίξω την κορνίζα και να μην άντικρίσω τη φωτογραφία σας με την γλυκεία έκφρασι και την βαθεία άφιέροσι, παρά μόνο όταν θά κατούσα τόν λόγο μου και θά διορθονόμουνα, όταν θά γινόμουνα άλλος άνθρώπος. Αί, λοιπόν, την περασμένη άνοιξη ήπγα και παρήγγελα νέο κλειδί και άνοίξα τη φωτογραφία, γιατί είχα κρατήσει τόν λόγο μου, είχα γίνε άξιος να την άνακούσω. Έπάλαψα είκοσι ολόκληρα χρόνια για να γίνω άξιος, έπάλαψα σιγά-σιγά, με ύπομονη και έπιμονή. Ξέρετε καλά ότι την σημερινή κολοσσία περιουσία μου δέν την έκανα άπότομα, όπως πολλοί άλλοι. Την έκανα σιγά-σιγά, ενώ συγχρόσως διέπλετα την ψυχή μου και γινόμουνα ο άνθρώπος που έφρατε να γίνω. Σάς ύρκώσμαι ότι ή φήμη που έχω σήμερα δέν είνε ούτε πλαστή ούτε ψευδία. Θυμάσθε τότε, έβγαινα άμέσως για την Μαδαγασκάρη και έκεί με τά πρώτα λεφτά που έπαισα, σάς έστειλα τις δέκα χιλιάδες φράγκα που σάς χρωστούσα. Σαναγόρησα στη Γαλλία για να έκθέσω τόν έαυτό μου στους περασμούς και να ιδώ άν θά είχα τήν δύναμι ν' άντισταθώ σ' αυτούς. Χρόνια ολόκληρα κατόρθωσα ν' άντισταθώ στόις περασμούς. Είχα μεταμορφωθη. Τότε μόνο άνοίξα τη φωτογραφία και πρόσφρατη την λατρεία μου και την άφοσίωσι μου στην γυναίκα που με είχε διαλλάσει, στην γυναίκα που άπό άνανδρο, μ' έκανε έναν άνδρα σιστερό, που άπό κλέφτη μ' έκανε τιμίο, και άπό άνήθηκο μ' έκανε ήθικό. Έξέτασα καλά την συνειδησί μου και τά κατάβαθα της ψυχής μου. Άναμέτρησα όλες τις πράξεις μου. Είχα στό ένεργητικό μου είκοσι χρόνια τιμώτορας. Βλέπετε, Ρενέ, ότι δέν μιλάω για έξιλωσι και για έξαγνημο. Πιστεύω ότι ποτέ δέν έξαγνίζετα κανένας. Τά σφάλματα δέν ξεπλένοντα, ούτε σβήνοντα. Πιστεύω μόνο ότι μπορεί κανείς να ξαναδημιουργήθη, να γίνη άλλος άνθρώπος. Γι' αυτό θέλησα ν' άντικρούσω άλλη μιá φορά το περασμένο έκείνο σφάλμα της νεότητός μου, για να πάρω την άνταμοίχη μιás ύπομνητικής προσπαθείας. Σ' αυτή τη γωνία έδώ και είκοσι χρόνια καθόταν ο εγκληματίας νέος. Σ' αυτή την ίδια γωνία βρισκετα σήμερα ο τιμώς γέρος, ο μεταμορφωμένος άνθρώπος. Έχετε μπροστά σας και τους δυό άνθρώπους. Ό νέος δέν ήταν Ικανός παρά μόνο για να κινή το κακό. Ό γέρος δέν άγαπάει παρά μόνο το καλό. Ό νέος κατέστρεψε. Ό γέρος δημιουργή. Άνάμεσα στους δυό βρισκετα ή άγάπη σας, Ρενέ... Μην εironεύεσθε την φήμη μου. Έροσθήξα άπ' την δυστυχία και την άβλήτρια χιλιάδες άνθρώπους. Άπέκρησα τό δικαίωμα να με σέβονται οι συνάνθρωποί μου. Βλέπετε, Ρενέ, ότι ή ζωή σας ήταν όφρα και γόνιμη. Όλα αυτά τά έβγα μου, όλες ή άγαθοφροניות και ή καλοσύνες μου είνε δικό σας έργο. Ναι, έξέρω, χάσατε τόσα χρόνια, τά χρόνια της νεότητός μας. Άλλά όταν φθάση κανείς στην ηλικία μας, καταλαβαίνει ότι τά τελευταία χρόνια της ζωής ενός άνθρώπου είνε μακρότερα και διαρκέστερα άπό όλα τά άλλα χρόνια μαζί... Λοιπόν, Ρενέ, ήρθα για να σάς φέρω αυτή την όπασια που θά μείνι για πάντα μπροστά σας, έδώ σ' αυτή τη γωνία. Έγώ φεύγω... Πηγαίνω να ξαναβρω τη φωτογραφία μου και σάς άρίνω την όπασια τών δυό άνθρώπων. Χαίρετε!...



Σ' αυτή τη γωνία έδώ και είκοσι χρόνια...

